

Cuốn thứ 3

Giá: 0\$10

Tác-giã: NGUYỄN-BỬU-MỘC

KẺ OAN NGƯỜI ƯNG

Thầy Đệ-Nhất mê mèo, đánh đuổi cô Hạnh về cha mẹ

Imp. J. Việt et Fils, Saigon

INDO-CHINOIS

1724
(3)

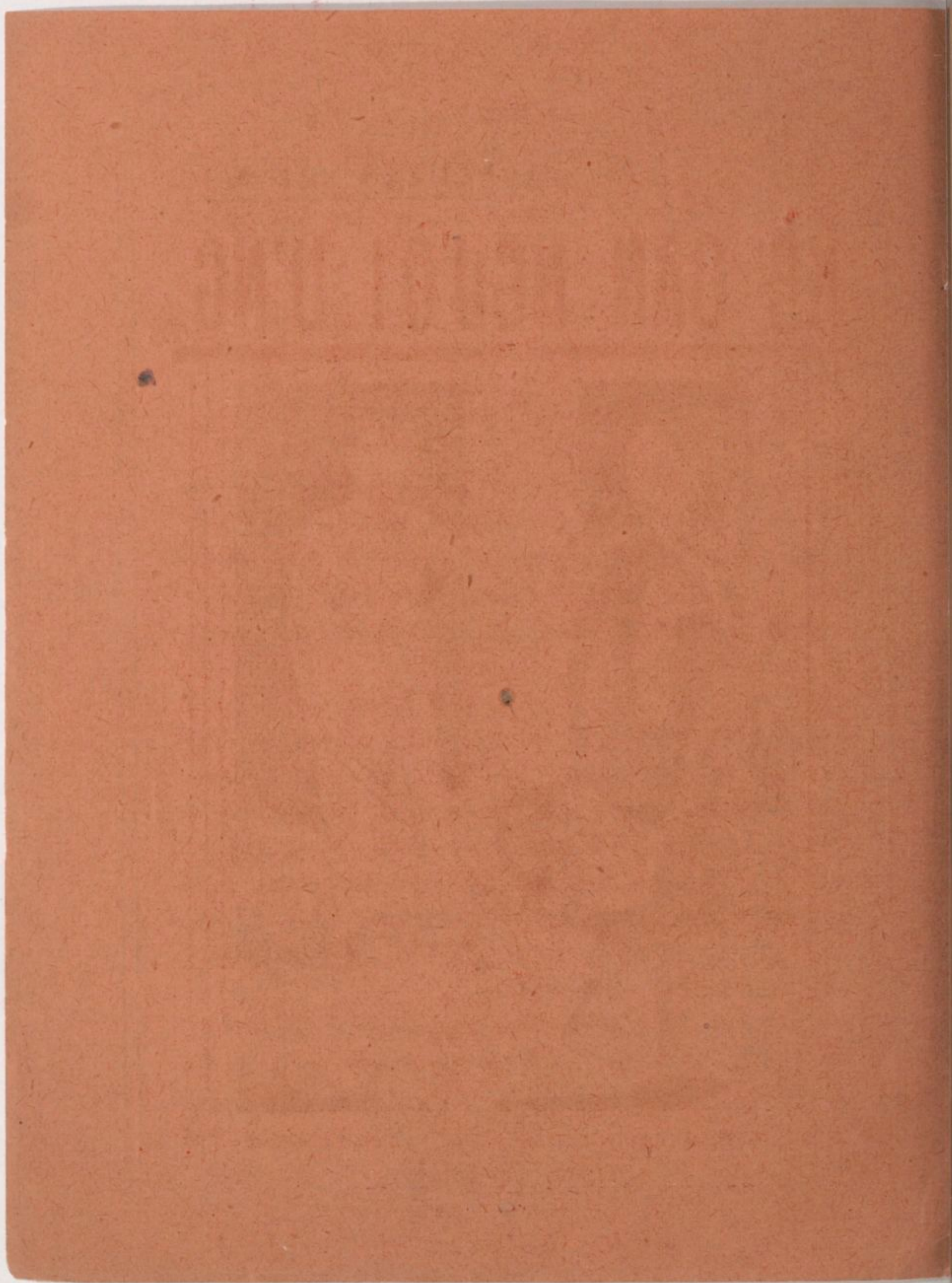
Saigon 1915

Librairie

BRÉHÉRET & Cie LÉGAL

DEPT. LEGAL
INDO-CHINE

17676

KỂ OAN NGƯỜI ƯNG

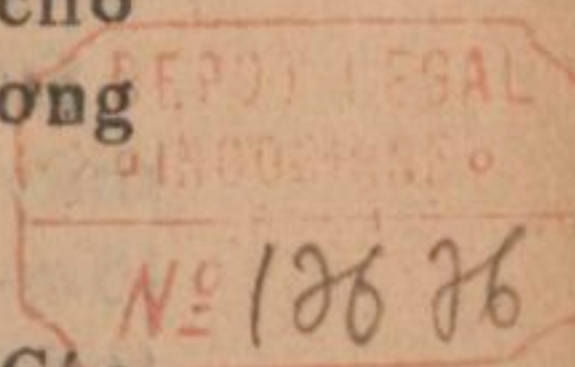
Tác giả : NGUYỄN-BŨU-MỘC

CUỐN THỨ BA

Đàn bà con gái phần nhiều thương hay nhẹ dạ lạt lòng, hễ nghe đàn ông con trai trỗi giọng quyến tiếng kèn, dầu phải hay quấy cũng tin chớ không dè-dặc và suy nghĩ cho cùng. Bởi cơ đó nên cả đời phải thê lương ảo não...

Cúc tàn mai trở, lật bật đã giao xuân. Các ty các sở đều tam nghỉ vài ngày; thầy thợ được rảnh rang trong mấy bữa. Người ở đó sấm sưa chơi xuân, kẻ ở xa đi về lễ-tỏ. Như cơ hội đó, vợ chồng thầy Đệ-Nhứt đóng cửa cây người ở gần bên coi chừng giùm, rồi tối bữa 29 annam, vợ chồng xách hoa-ly xuống chiếc tàu Bảy-Kiệu mà về...

Trời tối đen như mực. Nước êm lặng như tờ, chiếc tàu Bảy-Kiệu chạy được một khúc xa, hành khách dưới tàu đều ngủ hết, chỉ nghe tiếng máy chạy « bình bình » tiếng chum vịt

phía sau quạt nghe « lạch-xạch. Trên mũi tàu lâu lâu nghe tiếng xúp-lê thối « toon-toon », dặng chơ ghe thuyền tránh.

Đệ-Nhứt nằm trên ghế bố, đắp áo lạnh; mắt lim-dim, còn trí cử lưỡng cô sáu Méo hoài. Thầy nằm nghỉ nên mình được chung cùng với cô sáu Méo thì không có cái hân hạnh nào cho bằng. Bây giờ muốn được gần gũi cô thì phải có tiền nhiều mới được. Nghỉ như vậy rồi thầy thăm tính đề về o bế cha vợ mượn vài ngàn, dặng làm những việc thầy cùng thầy thông Thữ đã tính.

Đệ-Nhứt chắc mượn được trong tay, nên thầy lấy làm khoan khoái mới cười khan, rồi lồm-cồm ngồi dậy ngó vợ thầy coi ngủ hay thức...

Thầy cứ nghỉ có bao nhiêu đó hoài, nên thao thức tới 3 giờ mới ngủ được. Bốn giờ tới Bentre, tàu cập cầu, hành khách sửa soạn đi iên, nói chuyện òm-sòm, sắp chệt ở trên bước xuống tàu, lấy hàng khiên lẳng xẳng nghe rùm tay điếc ốc.

Đã vậy, mà lại thêm chợ đêm « ào ào », khiến cho vợ chồng Đệ-Nhứt dương ngủ ngon phải giật mình thức dậy.

Vợ chồng Đệ-Nhứt chỗi dậy rồi xách hoa-

ly đi lên, kêu xe phu biều kéo lại nhà ngủ Nam-hòa mà nghỉ đỡ.

Sáng bữa 30, thầy thức dậy rửa mặt rồi thầy nói với vợ rằng : « Mấy thuở về thăm ba, mà ở trên quên coi trái cây nào lạ mua về cho ba, để về tới dưới này mới nhớ ! Thôi mình sửa soạn riết đi, rồi đi chợ với tôi ! » Sắm sửa xong, vợ chồng Đệ-Nhứt dẫn nhau đi chợ mua hồng cam rồi trở về trả tiền phòng mà ra về xe sớm.

Một năm con rê về có một lần, nên ông hương cả Mối niềm nở lắm. Mà lần này lại thấy con về biết phải mua cam hồng về cúng ông bà, thì ông lấy làm vui mừng hơn nữa. Ông mừng đây, là mừng con rê biết phải, chớ chẳng phải ông kể di miếng ăn.

Còn Đệ-Nhứt mua lễ mễ đem về cốt nhứt để đánh lừa đảng cạy tiền, chớ chẳng phải thảo-lão như lời ông tưởng.

Cái hạng người như thầy đáng mĩa mai rẻ rúng. Nhưng trong xã-hội ta bây giờ, cái bọn sâu mọt của vợ dầy-dầy, chớ chẳng phải một mình Đệ-Nhứt.

Tánh tình ông cả Mối thật-thà chơn-chất, ham làm giàu chớ ít hay giao-thiệp với ai, bởi vậy niên-kỹ ông đã cao, mà chuyện đời ông không thông chi mấy. Ông lắm tưởng

trên đời này ai ai cũng như ông vậy, nên khi con về thăm, ông lấy làm đặc-ý, vuốt râu cười chúm chím, rồi nói rằng : « Vợ chồng bây về chơi chừng nào đi về trên ? »

Đệ-Nhứt ngó vợ rồi day lại nói ú ớ rằng :

— Thưa.....mời....mối tôi về !

— Về chi sớm vậy ? Một năm vợ chồng bây mới về một lần, ở lại chơi chừng nào gần tới ngày làm việc sẽ về, không trễ đâu mà sợ. Sao ? Con tính ở chơi được không ?

Ở nhà, vợ chồng Đệ-Nhứt đã bàn tính với nhau, để về ở ba bốn ngày đặng ôn ỹ ông cả mượn vài ngàn. Nay nghe ông cầm ở lại chơi thì vợ chồng mừng khắp khối, nhưng thầy còn mai-hơi rằng : « Con có việc gấp phải về, nhưng chang mấy thuở ba biểu con phải vưng theo ! »

Cô Hạnh lấy đĩa bàn lau sắp hồng cam, đem dề trên giường thờ, rồi mới hỏi cha rằng : « Ở dưới này, anh hai chị hai có tới lui thường hôn ba ? »

— Thường ! Nhưng vợ chồng nó không lại thì thôi, chớ lại thì rút rĩa !

— Rút rĩa đặng cờ bạc chớ làm gì ?

— Ừ ! Năm tối vợ chồng nó có bao nhiêu đó, chớ có biết lo sanh phượng gì khác đâu !

Phải nó biết lo làm ăn như vợ chồng bây thì quí, có nói chớ nào !

Nghe ông cả nói như vậy, cô Hạnh liền liếc mắt ngó chồng rồi hỏi tiếp :

— À, còn thằng sáu và mợ chính ở nhà đây đâu vắng, vậy ba ?

— Tao biết nó đi vô trong chợ mua đồ, cũng gần về bây giờ đã ! »

Khi mợ chính và thằng sáu đi chợ về, thì cô Hạnh thay áo xuống phụ nấu nướng với mấy người ở. Còn Đệ-Nhứt không rành chưng dọn, song muốn làm cho ông khen, nên giành chưng bông, đơm chuỗi, treo chấn, treo quần-bàn, hề ông cả xớ rớ muốn làm việc chi thì thầy nói rằng: Ba già ăn rồi nghĩ ngơi cho khỏe, công việc để con với thằng sáu làm đủ rồi, ba dự vào làm chi cho mệt.

Sáng mừng một, vợ chồng Đệ-Nhứt dẫn nhau đi làm tuổi cậu ruột, và anh chị bên vợ, rồi về nhà lo tiếp khách chớ không đi chơi bởi đâu hết.

Trong mấy ngày ấy, vợ chồng Đệ-Nhứt ở ăn lo lắng, ông coi vừa lòng lắm. Vì vậy nên bữa mừng bốn, cơm nước xong, vợ chồng Đệ-Nhứt nói chuyện lợi hại cho ông cả nghe, rồi xin ông giúp cho vợ chồng thầy 2 ngàn

đồng đăng phụ với tiền nhà mà mua đất cất nhà ở.

Ông hương cả Mối thấy con rể biết lo, thì lấy chìa khóa mở tủ lấy 20 tấm giấy một trăm trao tay cho vợ chồng rồi căn dặn :

— Vợ chồng bây đừng cho vợ chồng thẳng hai nó hay, rồi nó nói cũng thời con mà hương đưa nhiều đưa ít ! — Châu trong năm, vợ chồng nó lại năn nỉ, xin giùm cho nó vài trăm, nhưng tao nghĩ vợ chồng nó bài bạc tối ngày, giùm thì nó dứt cho chúng, tiền đâu mà chịu nổi.

Đệ-Nhứt chưa kịp đáp, cô Hạnh đã hót nói :

— Ai nói làm chi ba ! Cầu lạy cạy răng tôi cũng chữa nói nữa !

Ông cả Mối vuốt râu cười chúm chím :

— Dặn hờ vậy mà ! Thôi vợ chồng bây sửa soạn rồi đi cho kịp xe, thôi trê tàu đa ! Nghe ông biểu như vậy, vợ chồng Đệ-Nhứt vào buồng sửa soạn, rồi ra thưa với ông cả mà đi.

Về làm việc đâu được vài tuần, Đệ-Nhứt rủ thầy thông Thữ lại nhà chơi ngày chơi đêm, coi thân thiết lắm. Nhiều khi thầy thông lại chơi, thầy căn dặn rằng có thầy ở nhà hay không có cũng vậy, hễ có lại chơi thì ở chơi, việc anh em ai nghi ngờ bày đâu mà ngại. Đã vậy mà khi thầy thông về rồi, thầy

còn biểu vợ thầy khi nào thầy có đi đâu vắng, mà có thầy thông lại chơi thì phải tiếp đãi ân cần, vì thầy thông là anh em bạn thiết. Thầy đã rõ tánh nết thầy thông đã lâu, thầy không nói quấy đâu mà sợ.

Cô Hạnh thấy chồng chơi thân-thiết với thầy thông Thử lắm, thì sợ thầy thông Thử lường gạt mà « ăn » hết số tiền, nên nhiều khi cô dặt dặt chỗ phải quấy cho chồng nghe, thì thầy gạt ngan mà nói rằng: « Ô! mầy tưởng tao đại hay sao? Tao mà đại thì ai khôn cho được! — Mầy đừng nói mà, chừng nào mầy thấy tao cho người ta ăn thì mầy chưởi trên đầu tao! Tao có nói gì mầy đánh cây trên đầu tao. Còn bỏi đến việc mua đất, thì thầy nói rằng thầy ký Chấn đòi lời một ngàn thầy đã trả tám trăm mà chưa chịu bán. Thầy nói thầy ký thế nào cũng bán, để huôn huôn trả lần lần, dặng té tiền ra cát nhà mới đủ.

Cô Hạnh nghe nói như vậy cô buồn nhưng cô cần rằng chịu chờ chẳng dám hở môi nhích mép.

Còn thầy thông Thử được bạn yên đương, nên lại chơi đi luôn tuồng lừ trên tới dưới. Chẳng những lúc có mặt mà lại vắng mặt cũng vậy.

Đêm kia, Đệ-Nhứt đi chơi về đứng ngoài trông vào, thấy vợ ngồi may trên bộ ván gỗ. Ván bên kia, thầy thông Thữ nằm tréo ngoài coi nhứt báo. Giây lâu nghe thầy tăng bặng, rồi ngồi dậy đi lại đứng coi cô ta may đoạn kiểm đều chọc ghẹo, cười mon...

Cô Hạnh theo thừa giận dữ muốn mắng, nhưng chưa kịp Đệ-Nhứt bước vô ngó thầy thông với cô Hạnh, mà hỏi gằn:

— Làm gì đó hử?

Thầy thông Thữ rung rẩy mà đáp rằng: Làm gì đâu?

— Đồ khốn nạn! mày cả gan dám lấy vợ tao hử! Bây giờ tao mới biết mày là thằng khốn kiếp chớ không phải anh em? Đệ-Nhứt và mắng và sẵn tới đánh đập thầy thông...

Thầy thông Thữ đỡ gạt, rồi lura thể tháo ra cửa, kêu xe nhẩy phóc lên biều kéo chạy riết.

Đệ-Nhứt chạy ra cửa đứng chưởi vói om sòm rồi trở vô ngoai đầu vợ kéo xեն, lại lấy kéo xớn đầu và mắng rằng: « Vây cho thiên hạ họ biết danh cái tù mặt lấy trai, thối họ không biết! » Thầy thấy cô Hạnh chớ vớ hai tay dặt cái kéo, thì thầy đánh đập chẳng kể chi, làm cho cô phải bó mình mà chịu, chớ chẳng dám cự quậy.

Cô Hạnh khóc và nói bệu bạo:

— Tội nghiệp cho tôi lắm mình ôi ! tôi mà có vậy trời đất đừng có để cái mạng tôi mình ! Thiệt tình thầy lại chọc tôi, tôi muốn nói kể mình vô đó !

Xổn đầu rồi, Đệ-Nhứt đập cô Hạnh té nằm dài và mắng : « Đừng có già hàm leo mép tao vả trái sặt máu bây giờ !... Hừ cái đồ hư mà kêu oan kêu ức ! Để rồi tao mua dầu con rái, tao tha trên đầu cho mang xấu biết chừng. Cái bộ mặt coi đừ cam mà ăn vụng quá tồ !

— Oan ức cho tôi biết chừng nào nầy trời ! Trời phật thánh thần chứng chiếu giùm kéo oan tôi lắm !

— Lão họ mầy chớ oan ! Thầy và nói và nhẩy tới đánh đập cô Hạnh. Cô Hạnh ôm bụng thở hào hển rồi và than và khóc : « Tội nghiệp tôi lắm mình ôi ! Tôi có ghen đã mấy tháng nay, xin mình nói tay kéo tôi chết đi mình !

— Kệ họ cha mầy ! Chết đâu chết phút cho rảnh. Cái đồ như vậy sống hồ chồng hồ con chớ ích lợi gì. Thiệt đời trào dỉ lai tao không thấy đàn bà nào hư thúi như mầy vậy ! Mà tao hỏi thật mầy có lấy nó không ?

Cô nghe hỏi bất giác hai hàng lụy cảm tuông rơi la chả, nói chẳng ra lời. Đệ-Nhứt cũng chưa vừa lòng nên muốn đánh nữa, nhưng may đâu có tên bếp bước vào nói rằng khuya

khuất rồi để cho người ta ngủ, đừng la ó om, thiên hạ bu đen, ông cò ông thấy, thì tôi phải « xên » chớ không có vị tình được. Dứt lời tên bếp bước ra cửa đuổi mấy người coi, rồi bước ra đi tuốt...

Đệ-Nhứt nghĩ lời tên bếp là phải, nên khi tên bếp đi rồi thầy vào buồng nằm bầm hoai có một câu : « Để rồi mày biết tao. »

Đêm nay, cô Hạnh buồn chuyện này nỗi nọ, nên muốn tự ái cho rồi. Nhưng cô nghĩ, cô chết thì yên thân cô, mà tội nghiệp cho đứa nhỏ, đang ở trong bụng cô, chưa có tội lỗi gì, mà phải chịu chết oan chết ức. Nghĩ như vậy nên cô không nỡ lòng nào tự ái cho đành. Song cô thầm tính, chừng nào cô thai sanh đứa nhỏ ra rồi, cô sẽ xử thân cô cho rảnh....

Ngày kia, Đệ-Nhứt đi làm việc chưa về, cô Hạnh đương nấu nướng ở đằng sau, thình lình nghe tiếng gõ cửa « cộp cộp » đằng trước. Cô liền chạy ra coi ai cho biết. Ra đến có thấy một người mặc áo bành tô trắng đầu đội nón tây xám tác chừng ba mươi mấy tuổi, thì cô muốn hỏi, song chưa kịp người ấy đã lật nón chào rồi bước vô nói rằng : « Có trát tòa đây thím ? »

Cô Hạnh chưng hửng, ngó người ấy mà hỏi lại : « Anh nói trát đòi ai ? »

— Thừa, đòi thím !

— Ai làm gì đâu mà đòi cà ! Đâu anh làm ơn coi giùm chuyện gì mà đòi tôi coi ?

— Thím không biết chữ sao ?

— Không biết !

Người ấy chúm chím cười rồi nói rằng : trong trát không có nói đòi về chuyện chi, nhưng biết rằng thầy hai thừa thếm ! Thếm có làm việc gì không mà thầy thừa ?

Cô Hạnh nghe nói hai hàng nước mắt tuông ròng ; cách giây lâu cô lau nước mắt rồi đáp : « Chuyện nhà của tôi không thể nói ra cho ai nghe được !

— Thôi thếm điếm chỉ dặng tôi đi ?

— Tôi không biết chữ, chớ tôi có học ký tên tôi ; để tôi ký cho.

Cô Hạnh lại bàn viết lấy viết chấm mực rồi cầm đem lại hỏi : »

— Ký chỗ nào đâu, chỉ tôi ký cho ?

Người đem trát đưa một bồn chỉ chỗ cho cô Hạnh ký, rồi chặm bỏ túi mà nói rằng : « Thếm cất cái bồn này đi, đừng bỏ rớt mất rồi không biết ngày đi hầu !

— Chừng nào hầu anh ?

— 13 tây tháng sau ! Nói rồi người ấy lấy nón bước ra đi. Ra khỏi cửa, người ấy ngoái lại hỏi rằng : « Thầy đi làm việc chưa

về phải hôn thím !» — Phải !

Cô Hạnh thấy người đem trát đi rồi liền bước ra nhà sau, ngồi khoanh tay rề nét mặt dầu dầu, không muốn làm chi nữa. Ngồi đôi hồi rồi cô nghĩ làm sao không rõ mà cô đi nấu nướng lại như thường, nhưng làm bốc bốc cho lấy rồi chớ không kỷ lưỡng. Xong việc cô buông xuôi đi nằm, không dậy điếm nổi canh ơ cá. Cô nằm trông chồng cô về cô hỏi, rồi cô xin chồng thương giùm thân cô, chớ đừng nghi quấy như vậy tội nghiệp cô lắm. Cô trông từ sớm tới trưa không thấy chồng về, cô liền dọn cơm ra ăn. Song ăn vô, như ăn sạn ăn sỏi, không biết ngon chi, bởi vậy cô ăn vài miếng, rồi gát đũa nằm, không thêm dọn dẹp.

Cô Hạnh trông tới tối, chẳng thấy chồng về, thì cô buồn cho đến khóc thầm ban đêm, ngủ không được. Cô biết chồng cô gát găm cô về mượn tiền, dặng hại cô, nên cô nằm tức tối vô cùng. Vì vậy nên sáng ngày sau ; cô lại sở đón thầy, dặng hỏi duyên cớ gì mà thầy bỏ nhà không về nữa. Đến nơi cô đi lên đi xuống trước sở mà chờ, cách giây lâu cô thấy Đệ-Nhứt đang kia đi đến.

Đệ-Nhứt đi đến, cô lật đật bước lại muốn hỏi, song chưa kịp, thầy ta khoát tay chưởi

mắng om sòm, làm cho cô Hạnh nghẹn ngào, đứng rung rung nước mắt. Đã vậy mà thầy còn bảo bếp hầu xô đuổi cô nữa. Cô Hạnh nghĩ chồng cô chẳng tưởng đến tình vợ nghĩa chồng thì lấy khăn lau nước mắt, rồi riu riu ra về...

Đến nhà, cô Hạnh bước vô lột khăn bỏ vãi trên ván, rồi vào buồng nằm, nghĩ đến việc này nọ, nhớ đến lời xâm thì tức tối vô hồi, cho rằng xâm không đúng....

Xâm quẽ là việc mờ-hồ dị-đoan, khi trúng khi trật, nhưng lắm người cho là có thánh thần, nên sùng bái lắm. Tuy chuyện ma quỷ không đáng tin, song lợi hại chừng nào sẽ hay, chớ có khi nó làm cho người đương buồn hóa ra vui được một lúc.

Trên đời không có cái chi mạnh bạo bằng tiền, nó có thể thay trắng đổi đen, bẻ tròn ra méo được. Vì vậy nên Đệ-Nhứt lấy số tiền mượn của cha vợ, lo ông này, nhét ông kia, nên đòi xữ có vài lần Tòa hủy hôn thú, rồi buộc thầy thông Thữ phải nuôi cô Hạnh, vì thầy ra đứng chịu giữa Tòa rằng thầy có tư tình với cô Hạnh. Tuy biết Tòa xữ như vậy, song cô không chịu ở với thầy thông Thữ.

Tội nghiệp cho cô Hạnh khi bước ra khỏi Tòa thì thiên hạ ngó cô mà trề môi mà nói

của cô, cô mới dứt nhét cho bà già cô, và chuyển tiền ra cho thầy thông Thữ. Vì thầy thông Thữ thường lên nói với cô rằng : rất đỗi là vợ ruột của Đệ-Nhứt kia, thầy còn để bỏ, huống chi cô mới đầu hôm sớm mai thì có chắc gì ở đời lâu dài được. Thầy biểu cô chuyển lần tiền bạc ra cho thầy, chừng nào có đổi để ra, sẵn có tiền mà làm ăn. Chẳng biết thầy thông Thữ vẫn nói hay, hay là có bùa mê thuốc lú chi mà làm cho một người khách khôn lanh như cô sáu Méo, mà phải nghe lời trao tiền trao của.

Tuy biết cô chèn nhét ít, nhưng nhiều lần phải hóa ra nhiều. Bởi vậy cho nên thiếu thốn, Đệ-Nhứt phải hỏi đầu này vay đầu kia, lâu ngày vốn để ra lời, thành nên mối nợ lớn.

Đệ-Nhứt lo sợ lắm, nên nhiều đêm than phiền với vợ, rằng ăn xài ít ít dặng có số dư mà trả nợ, thì cô sáu Méo giùng giăng :

— Tôi ăn xài rồi rộng đã quen, bây giờ bó buộc chắc tôi chịu không nổi ? Hừ hự hỏi đó liệu không nổi thì thôi, làm nhớn làm chi rồi than phiền như vậy !

Đệ-Nhứt sợ cô sáu Méo dứt tình nên nói dịu ngọt rằng : « Nói mà nghe vậy chớ mình xài bao nhiêu mình xài. Miếng là mình ơ với tôi thì đủ quý rồi ! »

với nhau rằng : « Đáng kíp, không ai thương một chút. Ai đời có chồng thầy thông thầy ký sưng gần chết, mà còn lẳng lán, nên người ta mới đề.

Người khác nói : Cái mặt coi khờ cam mà dữ không hay gì chớ ! Thiệt người ta nói thật thà là cha ăn cướp phải quá.

Oan ức cô thì cô biết, chớ ai rõ thấu cho cô. Bởi vậy cô nghe người luận đàm cô then lòng cúi mặt xuống đi không dám ngó ai hết.

Về nhà, cô Hạnh vào buồng lấy quần áo của cô xếp vô hoa-ly rồi nói với Đệ-Nhứt mà về An-thủy. Cô thấy thầy không thèm nói đi nói lại, làm cho cô ra đi, châu rơi lã chã, ấy là kế của thầy. Thử bày đặt để cô Hạnh.

Bữa trước qua bữa sau, có vài tờ báo quốc-âm Saigon phần khán cô Hạnh lấy trai, bị chồng xỏn đầu, bị chồng để bỏ, làm cho nỗi oan của cô những muốn vạch trời kêu lên....

Cô Hạnh đi rồi, Đệ-Nhứt rước cô sáu Méo về ở chung với thầy. Cô muốn cái gì thầy cũng sắm, cô nói việc gì thầy cũng nghe, chớ chẳng dám làm trái ý. Nói tóm lại một điều, là cô muốn ngan nào được ngan nấy.

Cô sáu Méo là một người khôn lanh quỉ quyết, lại thêm thầy thông xuôi biều thêm, nên cô thừa dịp Đệ-Nhứt mê-dắm cái sắc

Lấy làm thương hại cho Đệ-Nhứt, vì quá yêu cô nên mắc nợ mắc nần trả không nổi, phải ăn hối lộ của dân, rồi bị dân thừa mất chức.

Bảy giờ mấy chủ nợ thấy Đệ-Nhứt mất sở, liền kiện bắt giam thâu và biên tịch các đồ vật trong nhà thầy bết.

Ôi ! Nhìn đến thanh-niên Việt-nam, phần nhiều hay xa xỉ, chưng diện loẹt loẹt, thưởng nguyệt ngắm hoa, cho nát nhà hại cửa. Vậy thì có gì là tương lai, là hi vọng cho nước nhà !

Cái cặng nguyên sự này, do bởi bọn bán phần buôn hương lợi dụng nhan sắc dặng dỗ mãi bọn thanh niên dâm dục. Bởi vậy nên biết bao nhiêu gia-đình lạc thú aa nhân, mà phải bị ngã-nghiên : chồng xa vợ cha lìa con ; lại còn có khi mang bệnh hiểm nghèo là khác.

Cô sáu Méo đã vậy, mà khi thấy Đệ-Nhứt suy sụp, cô đành dứt tình bỏ nhà đi đến nhà thầy thông Thữ, tính ăn ở cùng thầy. Ai dè đến nơi, thầy thông đã dọn đồ đi đâu mất đất. Cô hỏi người ở hai bên phố, mới hay vợ chồng thầy thông dọn đồ đi đã ba bốn ngày rồi, song không rõ đi đâu.

Nghe nói như vậy, cô sáu đứng ứa nước mắt, đoạn riu riu ra về. Miệng nói lầm bầm có một câu :

— Mẹ tổ nó ! mình điếm mà nó còn điếm hơn mình nữa ! »

Về nhà, cô sáu Méo thuật lại cho mẹ cô là bà bảy Mướp nghe, thì bà ta giận mắng rằng :

— Đừng có nói mà ! ' Tao đã nói với mày một hai lần rằng vợ chồng thằng Thử nó khôn lắm, đừng có tin nó lắm mà lắm. Mà mày có đếm xĩa gì đến lời của tao đâu. Mày chê tao nói bậy. Để mày nghe lời nó, nay nó cạo đầu mày nó ăn, vậy mới sáng con mắt mày. Bây giờ hết giỏi rồi. Về nói với tao làm chi !

Cô sáu Méo ngồi làm thỉnh mà khóc. tức giận trắng hồng, không nói chi được.

Bà bảy Mướp tằm trầu ăn, rồi ngó ngang cô sáu Méo mà nói rằng :

— Phải u-mê mà biết nghe lời thì đâu có ra đến đổi. Cái phồn của tao hồi nào tới bây giờ không có u-mê ám chương như vậy, mà sao lại sanh cái đồ chú ngu chú ngục, nói chẳng biết nghe lời, thiệt giận quá. Phải tao dè đồ ngu như vậy, tao để cơm cho chó ăn giữ nhà, còn có ích lợi hơn mày đa. Ý hì ! Làm điếm già đời mà không biết gì khôn dại, thiệt tao tức mình lắm. Còn làm đàn ông con trai như thầy thông Thử xấu hổ lắm. Có giỏi thì

lường của một trượng một lứa với mình, chớ
lường gạt làm chi đàn bà con gái. Lường gạt
như vậy tao rũa, tao kêu rêu, đây rồi cũng
mặt bây giờ coi. Bây ăn của con tao cũng như
bây ăn qu... qu... m... gi... của con tao vậy;
không tốt gì mà. Thiệt tao ghét cái bọn đi
đực quá. Coi bộ bây giờ hết làm ăn rồi hay
sao, mà nó chụp giựt quá ăn cướp cạn vậy
không biết nữa !

Cô sáu Méo đợi bà bảy Mướp nói dứt lời,
cô mới lau nước mắt mà nói bệu-bạo rằng :
« Trên đời, tôi không thấy đàn ông nào xảo
trá như thằng khốn đó. Làm thầy làm bà gì
mà lường của đàn bà con gái, không hiểu
được.

— É! Đừng có khóc mắc cỡ lắm nà. Đã
làm điểm mười mấy năm trời mà đại cho
đến đôi, còn khóc nỗi gì. Tao như mầy chết
thì làm máu chớ không thêm về đây mà khóc
đâu. Người ta xán bổ vô nhà nó người ta đòi
tiền. Nó không chịu trả, nó nói ngược nói
xuôi, thì mình niếu đầu nó. Nó có đánh thì
la làng lên, coi nó có ở tù về việc gian lận
không thì biết ?

— Khuôi ra sợ ở tù luôn về mình nữa chớ !

— Ở tù ở tù chớ ! Nói vậy nó giựt của

của mình rồi thôi sao ? Mình không phải ngu mê mà chịu lặn, thì coi kỳ quá. Mà tao nghĩ không lẽ vợ chồng thẳng Thữ nó dám làm ngược làm ngan đâu. Tao nghĩ thế nào nó cũng chịu cho mấy không nhiều thì ít, chớ không lẽ nó để cho mấy khai xấu ra dặng ở tù. Mấy nghe lời tao mấy kiếm nó mấy đòi làm dữ thì mượn chớ nó cũng phải lòi tiền ra ; chớ lẽ nào nó chịu ngồi tù mất chức sao mà mấy sợ. Mấy nghe lời tao mấy đi đi, chừng nào không được, mấy về đây mấy chửi tao con già nói bậy. Tao có nói gì mấy đập chối trên đầu tao ?

Má nói tôi nghe phải lắm. Song bây giờ nó đi mất đất rồi biết đâu mà kiếm !

— Con sao u mê cho đến cỗi. Nó có đi, thì đi nội trong chỗ này, chớ lẽ nào nó bỏ sở hay sao. Mà dầu nó có đi xứ khác đi nữa, mình cũng phải làm sao cho biết, chớ tức tối như vậy rồi ngồi ở nhà khoanh tay rế mà khóc rồi họ đem của lại họ trả cho hay sao mà khóc ! »

Mấy lời của bà bảy Mướp nói, cô sáu Méo cho là bữu-ly, nên lấy khăn đội ra đi. Cô đi từ trưa cho tới chiều tối mới trở về nói rằng : tôi hỏi thăm mấy thầy thì họ nói thầy thông Thữ bây giờ dọn về ở đường Durantou, thôi

đề sáng ngày tôi lại đó nói chuyện coi vợ chồng thầy nói làm sao ?

Nghe cô sáu Méo nói như vậy, bà bảy Mướp cười mà nói rằng : « Quả không ! Tao nói đâu thì chắc mẩm đó, không sai chỗ nào. Sao hồi nãy con không lại sở đón thầy, hỏi thầy coi thầy tính thế nào ? »

— Tôi có lại đón, nhưng thầy mắc đi với anh em bạn nên tôi không dám hỏi.

— Minh lạy thầy đi chỗ khác mình nói có hại gì đâu !

— Tôi có lạy thầy phải không sao ? Mà không biết thầy thấy tôi hay không mà thầy đi tuốt.

— Thầy làm bộ vậy chớ sao không thấy.

Mời mầy nghe lời tao, mầy đến nhà mầy làm dữ cho tao. Coi thầy có trả không thì biết ?

— Má đừng nói làm chi cho mệt. Để mai sáng tôi lại làm cho lợi gan tôi mới nghe cho. Thầy tưởng thầy giựt của tôi, rồi thầy dễ ngồi yên lắm sao !

Qua ngày sau, cô sáu Méo thức dậy sớm rửa mặt rồi lấy khăn đội ra đi. Cô đi đến nơi, thấy nhà thầy còn ngủ, bèn ngồi chồm hòm trên bê bê đường mà chờ. Cô ngồi chờ mắt cứ dòm chừng nhà thầy thông hoài. Hễ nghe tiếng nhà ai mở cửa thì cô dòm lại coi. Cô ngồi đợi mãi hai chun, mà nhà thầy thông

Thử cũng chưa thấy thức dậy. Cô lấy làm tức tối lắm, nên đứng dậy đi lên đi xuống, nói lầm bầm trong miệng rằng : « Bộ trốn nữa hay sao, chớ ngủ gì mà chừng này chưa dậy ! »

« Kẹt kẹt ». Cô sáu Méo ngó lại thấy một người đàn bà tác chừng 3 mươi mấy tuổi, răng hô, miệng rộng, mở cửa rồi cầm chổi ra quét hàng ba bèn đi vô và nói thăm rằng : Chà ! bây giờ giựt tiền được rồi làm về viên, mượn đũa ở nữa chớ !

Người đàn bà đang cầm chổi quét, thấy cô sáu Méo ở ngoài xon xon đi vào liền ngược mặt lên ngó cô ta rồi hỏi : « Cô đi đâu sớm vậy. Thấy còn ngủ chưa dậy, đừng có vô làm rầy, thầy ngủ không được thầy rầy đa ! »

— Tôi đi có việc, thầy thông thầy có rầy tôi chịu cho, không sao đâu thiếu sợ.

— Tôi nói không được thì không được. Cái tôi, tôi đuổi ra mịch lòng đa. Đi chơi đâu chơi một lát rồi trở lại, chớ làm gì gấp dữ vậy không biết nữa.

— Tôi muốn giáp mặt thầy thông bây giờ, vì có việc gấp lắm.

— Gấp gì cũng đợi thầy dậy, chớ làm vậy thầy dậy thầy rầy tôi. Tôi nói cho cô biết, thầy

thông thấy khó lắm, chớ chẳng phải như người ta đâu mà tưởng.

Tiếng cái cọ om ở đằng trước, làm cho vợ chồng thấy thông giật mình thức dậy. Cô thông đi súc miệng rửa mặt; còn thấy thông Thữ bước hỏi rằng: «Làm cái gì ào ào chớ ở ngoài này không cho ai ngủ hết vậy?»

Cô sáu Méo không đợi người đàn bà trả lời, liền đáp rằng: «Tôi chớ không ai đâu thấy!»

Thầy thông Thữ thấy cô sáu Méo biết cô đến hỏi tiền bạc, nên làm bộ lơ lảng rồi chặn hỏi: «Ai thiếu tiền thiếu bạc hay sao mà đến làm rộn, không cho ngủ nghe chi hết! Con hai Hô đâu rồi, sao không đuổi con đó ra ngoài để uó vô làm gì đó?»

Chị hai Hô nghe thầy thông Thữ biểu liền bước tới kéo áo cô sáu Méo biểu đi ra. Cô sáu Méo nổi giận xô chị hai Hô ra, rồi bước tới điểm mặt thầy thông mà mắng:

— Thữ! Mày giỏi mày ra đây đuổi tao, đừng có biểu ai đuổi hết. Làm thầy làm bà như mày xấu lắm, không tốt chỗ nào đâu. Mày phải chạy trả mấy ngàn đồng cho tao, bằng không mày chẳng khỏi chú ngục lôi đâu mày vô khâm. Trả không hữ? Nói phứt đi, thôi tao khuôi mang xấu bây giờ cho coi?

— Con đ... th...! Muốn óng óng thì ra ngoài,

chớ ở đây tao nổi điên tao lên, thì con gái mẹ
mày cũng phải chết nữa, nói cho mà giữ hồn !
— Tao không đi ! Thằng chó nào giỏi làm
coi chơi. Tao biết cửa sợ mà !

Cô thông nẩy giờ lên đứng sau lưng chồng,
chừng nghe cô sáu Méo thách đố bèn nói :
« Lấy chổi quơ nó ra khỏi nhà cho tao coi hai
Hô ! »

Cô sáu Méo thấy chị hai Hô cầm chổi bước
tới đập cô,, cô bèn tránh qua rồi áp tới bắt
chổi, xô hai Hô té nằm dài dưới đất.

Thầy thông Thữ thấy vậy nổi giận bước tới
xô cô sáu Méo ra cửa ; cháng may cô trật
chun té va đầu vào cạnh ghế nghe một cái
« bốp ».

Cô sáu Méo nằm dài dưới đất, máu sau ót
chảy ra đỏ lói, mắt mở trao tráo mà không
có thần. Vợ chồng thầy thông thất kinh, lại
dở dầy, coi thì thấy cái sọ dả bề. Vợ chồng
thầy thông kinh tâm loạn trí, mặt mày xanh
như tào lá, bối rối chẳng biết tính sao, nên
vợ chồng đứng rung rung nước mắt. Vì chắc
thế nào cũng bị đây. Cách chẳng bao lâu vợ
chồng bàn tính nhau để trốn đi xứ khác làm
ăn, song chưa kịp đi thiên hạ đã báo quan
đến bắt.

Cò bót quan lính đến tra xét thì chị hai

Hô khai ngay rằng thầy thông xô cô sáu Méo ra, chẳng may cô té đập đầu mà chết. Còn hỏi vợ chồng thầy thông, thì vợ chồng thầy khai rằng cô sáu Méo nhảy chồm vờn vô đập thầy, chẳng may vấp chun té nhào, va đầu vào cạnh ghế mà chết, chứ thật tình thầy không có xô.

Bà bảy Mướp hay tin con bà chết bà chạy đến, thấy thầy con bà nằm ngay đơ máu ra lai láng, thì đau lòng nên ngồi rờ thầy con mà khóc ròn, không nói chi được. Chừng nghe vợ chồng thầy thông Thử nói dứt lời, bà mới đứng dậy lau nước mắt, thưa rằng: «Bầm quan lớn, thầy nói như vậy không có lý. Nếu thật con tôi trọt chung té, thì té sắp, chứ không có té ngựa bể sọ đằng sau như vậy. Vậy xin quan trên lấy lễ công bình mà xử cho tôi nhờ. Gia tài đầu đuôi tôi có một đứa con, sớm tối hủ hĩ có nhau, mà thầy giết con tôi đi, thì tôi biết lấy ai mà nhờ cậy. Và tôi xin cho quan lớn biết rằng: thầy thông này, thầy xảo lắm. Thầy thấy con nhỏ tôi thiệt thà, thầy theo òn ý bảo con nhỏ tôi ráng o bế thầy Đệ-Nhứt, trao tiền ra cho thầy rồi nữa ra thầy sẽ nói con nhỏ tôi làm đệ nhị phòng. Nào ngờ dứt nhét ra rồi, thầy làm ngơ không ngó ngán đến con nhỏ tôi một chút coi ra sao. Bởi vậy con nhỏ tôi, nó ức lòng, lại hỏi duyên do,

rồi thầy xô con tôi ra đến dỗi ấy. Vậy xin quan lớn lượng xét giùm coi thầy là người gian hùng là bực nào ! »

Quan lấy lời khai rồi cho phép chôn cô sáu Mèo ; còn thầy thông Thữ bắt chở về giam chờ ngày định tội.

Thầy thông Thữ nằm trong khám lo sợ hết sức, nhẩn cô thông biểu lại răn nỉ ý ôi lạy lục bà bảy Mướp, xin bà đừng có kêu nài, để chịu tiền cho bà vài trăm làm vốn mua bán mà ăn. Và phải mượn trạng sư, cùng lo lót thầy này ông nọ ít nhiều, đừng cho người ta bảo chữa giùm, họa may khỏi tội.

Cô thông thương chồng làm đủ cách, tiền tốn có bạc ngàn. Nhưng tòa cũng phạt thầy ta 8 tháng tù chớ không tha bổng.

Thầy thông Thữ bấy giờ ngồi trong khám, muỗi cắn, rệp thui. Làm thì làm việc nặng nề, mà ăn gạo lúc làm sao chịu thấu.

Bởi vậy thầy ta ăn không được, nên hình vóc ốm o, mặt mày mét chần mét ươn. Có nhiều đêm thầy nằm nhớ đến những việc quấy của thầy làm, thì thầy ăn năn hối hận, thầm nghĩ rằng : Tại mình làm quấy quá, nên quả báo như vậy. Bởi vậy thầy không dám trách trời oán đất ! Thầy nghĩ như vậy rồi thầy thấy Đệ-Nhứt thầy hết dám dòm dăm ngó.

Còn Đệ-Nhứt thấy mặt thầy cũng giận căm gan, nên không ai muốn cho ai gặp mặt cả.

Trời cao có mắt, trả báo nhãn tiền. Chồng ở chốn ngục hình cực khổ trăm bề, vợ ở nhà buồn rầu nhiều nỗi. Một là buồn vì thiên hạ biết rõ mưu gian hiểm nẻ cười chê, hai là vì tiền hết mà không khỏi tội. Bởi vậy cô thông sầu nảo cho đến lâm bệnh nặng ra nhà thương mà bỏ mình.

Thầy thông Thử ở trong khám hay tin vợ mất thì khóc rống lên, than kể đôi hồi rồi đập đầu vô vách mà tự vận.

Linh gát khám thấy vậy, liền đem thầy vô nhà thương mà cứu cấp, rồi chẳng mấy tuần thầy mạnh lại như thường.

*

* *

Từ ngày thầy Đệ-Nhứt để cô ba Hạnh tới bây giờ, thì cô cứ lúc thút ở trong nhà ít hay đi đâu lắm. Cô Hạnh là một người vui vẻ, mà bây giờ chim-bỉm, chẳng hề thấy cô cười bao giờ. Một ngày kia như có dịp cô Hạnh đi lại nhà anh rể, nghe chị ruột cô là cô hai Đức cho hay rằng Đệ-Nhứt được tha rồi.

Cô hai Đức nói tới đó, cô Hạnh chặn lại nói rằng: «Thầy được tha, hồng phước của thầy, chị nói với tôi làm chi. Tôi với thầy

có ân nghĩa hay là quen biết gì mà nói. Tôi xin chị đừng có nói tới cái tên thầy nữa tôi ghét lắm. Tôi tính ở vậy mãi đời tôi, thì đủ vui rồi, không cần chồng con chi nữa.

— Em giận hờn làm chi em. Qua nói thì em phải nghe. Qua coi bây giờ nó biết ăn năn lắm. Hôm nó gặp qua nó khóc vùi, nó nói nó quấy lắm, nó nói muốn về lạy ba và em mà chịu lỗi, song nó sợ ba và em còn nê chấp, nên nó không dám đến.

— Thôi thôi! tôi với thầy bây giờ là người dung nước lã, không còn cái chỗ nào mà gọi là chút ơn hậu là gì. Tôi tính để sanh thẳng bỏ ra rồi tôi nuôi nó lớn, mẹ con tôi hủ hỉ với nhau thì đủ vui rồi, tôi không cần ai ngó ngang đến tôi hết.

— Thôn Thâu là chồng hai Đức, xía vô nói rằng: «Ở đời, còn nhỏ chưa đủ trí, ai cũng hôn chôn bay nhảy, chớ phải một mình nó đau em. Bây giờ nó tỉnh ngộ biết ăn năn rồi; em cũng không nên giận hờn nữa làm chi cho họ nói.

— Nói cái gì? Nói làm sao? Thầy đã xỏn đầu tôi, rồi làm đủ bằng đủ cớ, ra giữa Tòa nói rằng tôi lấy trai xin dể, xấu hổ là bực nào, bây giờ không thể nào tôi về ở với thầy được nữa.

Thôn Thôn nghe cô Hạnh nói như vậy, nín khe, sắc mặt có hơi buồn, nên thôn ta bỏ đi ra nhà sau. Cô hai Đức tằm trầu ăn và nói :

— À quên nữa. Nó bây giờ về ở nhà cậu nó. Nhưng nó đau lưng lắm, mình mẩy xanh xao vàng vố, tay chân óm nhách óm nhom, không biết chết lúc nào. Vậy qua khuyên em không thương cũng nghĩ chút tình, chớ đừng làm vậy coi kỳ quá.

— Sao kỳ chị! Thầy làm quá bụng tôi rồi, tôi không còn chỗ nào để lòng thương thầy một chút xiếu.

Cô Hạnh nói tới đó rồi đứng dậy đi lại tằm trầu ăn, rồi nói : « Cui có lại đặng chơi, biểu thầy đừng có đeo bông nữa mà mang xấu. Tôi với thầy từ này về sau có chết hơa may mới gặp nhau, bằng không thì thôi, chớ tôi không dám nhìn đến thầy nữa.

Thưa chị tôi về. Chị có lại chơi, nhớ nói giùm cho tôi cái, nghe hôn ?

Giận quá trí, cô Hạnh nói xằng xớm như vậy, chớ thật tình cô còn thương. Nên chị cô nói một hồi, cô ứa nước mắt. Vì vậy nên đêm nay cô Hạnh nghĩ tới nghĩ lui một hồi rồi thương đến chồng. Cô nghĩ cho chồng cô đã chán ngán cuộc đời rồi, chắc từ này về sau chồng cô chẳng khi nào dám tái phạm nữa.

Cô nghĩ như vậy rồi tin đề sáng ngày lại thăm coi ra the nào cho biết.

Ngày sau cơm nước xong, cô Hạnh liền thuật hết chuyện của cô hai Đức đã nói với cô cho ông cả Mối nghe, thì ông ta lắc đầu mà nói rằng: «Thôi đi con.» Thằng bội thiên nghịch địa, không biết phải quấy là gì, nó đã đuổi đánh con một lần rồi, con chưa tổn hay sao mà còn đòi đeo đuổi. Đồ như vậy tao tưởng nó chết đi nửa, người ta cũng không thương tiếc. Vậy ba khuyên con ở vậy còn sướng hơn; còn con muốn lấy chồng, thì để ba kiếm chỗ tử tế cho. Coi có bằng mười nó không thì biết. Không nói giấu chi con, con về mấy tháng nay thiếu gì người gấm-ghé, song ba không biết bụng con thể nào nên ba không nói.

Cô Hạnh đợi ông cả Mối nói dứt lời, bèn khóc lóc năn nỉ ông cả thứ lỗi cho chồng cô.

Người ta nói giàu út ăn khó út chịu là phải. Người nào thấy cũng thương con út nhiều hơn, bởi vậy nên cô Hạnh rồi một hồi, ông thương con thể nào không dung rề.

Đến nửa chiều, ông cả Mối cùng cô Hạnh đi đến nhà Cai thị Đồn là cậu của Đệ-Nhứt.

Đệ-Nhứt thấy vợ và cha vợ bước vô, thầy ráng chống tay ngồi dậy chào. Ông cả Mối đáp lễ lại rồi hỏi gần rằng: «Rày mày có biết cái

việc nghe lời bè bạn là hại hay chưa ? Vây sáng con mat mây. Đáng đả, tao không biết thương chút nào. »

Lời của ông cả nói, Đệ-Nhứt nghe qua khóc ròng không nói chi được. Cách giây lâu thấy lau nước mắt rồi nói bệu bạo :

— Cái lỗi của tôi lớn lắm ! Ba và ở-nhà tôi mắng nbiếc tôi thế nào đi nữa, cũng chưa vừa cái tội của tôi nữa. Vây xin ba và mình nghĩ tình mà dung chế cho tôi nhờ, rồi từ đây về sau, tôi nguyện chỉ thú mắng ăn, không thêm nghe lời anh em, mà đi chơi bởi đàn diếm như trước nữa !

Cô Hạnh ứa nước mắt nói : « Thôi đi mình ! Việc củ nhắc lại làm chi cho đau lòng mình.

Ông cả Mối nghe con nói dứt lời liền hỏi tiếp : « Đâu, việc thầy thông Thử bày biểu mây làm sao, mây nói tao nghe thử coi ?

Đệ-Nhứt lau nước mắt rồi chầm rãi phân rằng : « Không giấu chi ba, chuyện của tôi dong dài lắm. Vây để tôi nói tóm tắt lại cho ba nghe mà thôi ! »

— Ừ được !

— Thiệt tôi nghĩ đến chừng nào then lòng chừng nấy. Giá đời con sáu Méo là con bán phấn buôn hương, mà tôi mê sa cho đến đời

nghe lời nó và thầy thông mà làm tội lỗi bằng trời, cửa nhà tan nát ! Đệ-Nhứt nói chưa dứt lời, Cai-thị-Đần xía vô hỏi :

— Thầy thông Thử thầy xuôi mầy làm sao nói riết nghe, chớ làm gì mà về khóc về nói ai nghe cho được ?

Đệ-Nhứt nói : « Thầy thông xuôi biển tôi về mượn tiền ba, đăng lên thầy bày kể cho. Lúc ấy tôi mê con sáu Méo. Tôi muốn được gần gũi cô nên về kiếm chước đốc ở-nhà tôi phụ với tôi về mượn tiền ba đăng cất nhà ở. Ở nhà tôi nó tưởng thiệt, nên bằng lòng không chút nghi ngại. Mượn xong trở lên, thầy lại ở nhà tôi chơi thường rồi bày biểu tôi, để thầy đến nhà chọc ghẹo ở-nhà tôi, còn tôi thì phải làm bộ đi vắng, rồi về rình coi. Chừng nào thấy thầy chọc ghẹo, thì phải áp vào bắt. Tôi nhẹ trí nghe lời thầy làm vậy, rồi nhận đủ chứng cớ bằng hỏi, và lo thầy dầy lót ông nọ. Còn thầy thông thì ra chịu rằng thầy có tư tình với ở-nhà tôi. Bởi lo lót nhiều, lại có đủ bằng cớ, nên Tòa hủy hôn thú. Công việc xong xuôi, rồi tôi rước con sáu Méo về ở, nó phá tan nát cửa nhà, và báo hại tôi phải bị giam thân và mất chức ! Mà mấy người làm hư hại-gia cang tôi, bây giờ kẻ ngồi tù, người đã chết, có người nào

được yên đầu ! »

Ông cả Mỗi thấy rõ biết ăn năn, ông hết giận, nên miễn lỗi cho thầy. Ông ngồi nói chuyện với Cai-thị-Đồn đôi hồi, rồi xin để đem Đệ-Nhứt về bên nhà đặt cho cô Hạnh lo thuốc men cơm cháo....

Rước Đệ-Nhứt về, cô Hạnh chạy thuốc men chút tháng, thầy mới thiết mạnh.

Đệ-Nhứt mạnh lại được vài tháng, thì cô Hạnh lại lâm bồn, sanh được một trai rất nên ngộ nghĩnh, đặt tên là Trần-đệ-Nhì.

Thằng nhỏ lớn lên, mỗi buổi chiều mát, vợ chồng thầy bồng con ra sân hái bông cho con chơi, rồi nhìn nhau mà cười chúm chím. Có một hai khi, cô Hạnh vui miệng bồng thằng Nhì, xĩ tay vào mặt nó mà nói chơi rằng : « Nữa lớn mầy đừng bắt chước thằng cha mầy, mà o mèo chuột nữa nghe hôn ! Thằng cha mầy nó bị mấy con mèo, mà ròn đó ! »

Đệ-Nhứt mắc cỡ véo vai cô Hạnh về nói về cười : « Đừng nói bậy nà ! »

Ông cả Mỗi nhắc ghế ra ngồi hàng ba hứng mát, nhìn con ngó cháu, rồi lấy làm đắc ý, vuốt râu cười ngỏn ngoẻn.....

CHUNG

TIỂU THUYẾT SẼ IN TIẾP

Thiên-Ngọc, Mạnh-Thường

Thề thái nhưn tình

Kiếp người may rủi

Kim liễu hàm oan

Hột kim cương đỏ

Dễ có mây ai

Lụy vì tình